

Døren gik sagte op. En af Pigerne kom listende ind og sagde, at der var nogen, der vilde tale med ham. Han rejste sig mekanisk og gik ud. Paa Vejen til sit Værelse i den modsatte Ende af Huset standsede han pludselig med en Studsen. Han havde hørt den lille Hedvig udbryde ude i Forstuen:

„Næh! . . . Farbror Johannes!“

Det er ikke muligt! — tænkte han overvældet og ønskede næsten, det ikke var sandt. I det samme hørte han sin Broders Stemme.

Præsten stod derude omringet af Børnene, der var stormet ud fra Barnekammeret. Da Doktoren aabnede Døren, var han i Færd med at hænge sin glinsende vaade Regnfrakke op paa Knagen. Uden at vende sig om rakte han Haanden ud og sagde:

„Det staar nok ikke helt godt til her.“

Doktoren greb Haanden, og da de var kommen ind i hans Stue, stillede han sig foran Broderen med begge Hænder paa hans Skuldre.

„Johannes! . . . At du er kommen! . . . Hvordan skal jeg takke dig?“

„Jeg maatte herover, da jeg hørte, hvordan det stod til,“ svarede Præsten, som dog stadig undveg Broderens Blik. „Fortæl mig nu alt!“

„Ja, du veed det altsaa. Meta er meget syg. Det kom saa pludseligt. Ellers var jeg kommen over til dig og havde meldt vor lille Drengs Fødsel.“

De tog Plads, og Doktoren gav sig til at fortælle om sin Kones Sygdom. For ikke at skræmme Broderen udtalte han sig ret fortrøstningsfuldt; men flere Gange drev hans egen indre Uro ham ud paa Gulvet, hvor han gik frem og tilbage med hastige Skridt.

Præsten iagttog ham i Tavshed med et tankefuldt, undertiden fraværende Udtryk.

De talte ogsaa lidt om den Nyfødte og om de andre Børn, og Doktoren spurgte sin Broder, hvad han selv havde oplevet i den lange Tid, de ikke havde set hinanden.

„Jeg har hørt om den Ulykke, der er overgaaet Jægermesteren,“ sagde han. „Og her skal jo være Valg, ikke sandt? . . . Jeg